



Wie niet horen wil...

Mijn eerste jaren pianoles kreeg ik van een oudere mejuffrouw voor wie ik een half uur in de tram moest zitten en wier naam ik hier niet zal noemen, omdat haar nabestaanden wellicht nog dierbare herinneringen aan haar hebben. Jarenlang heeft het domweg achter de piano gaan zitten alleen al mij de onaangename sensatie gegeven van katten met diarree en goedkope parfum om die lucht te overstemmen. Daarnaast was de mejuffrouw ongehoorlijk streng. Hoe hard ik thuis ook had geoefend, ze zei altijd dat ik weer niets had gedaan en dat er aldus niets van mij terecht zou komen. Welke bewijzen ik ook aanvoerde ('Bel mijn moeder dan, die heeft het elke dag gehoord', of 'Ik mag pas voetballen nadat ik heb gestudeerd.'), niets bracht haar af van haar vaste overtuiging dat ik de hele week weer niets had uitgevoerd. Toen nam ik mijn toevlucht tot een list. De eerstvolgende lesdag was het Koninkinnedag, dus ik had veertien dagen de tijd om de stukjes die zij voor mij had uitgezocht in te studeren. Die veertien dagen heb ik elke dag trouw geoefend, maar allemaal op oude stukjes die niets te maken hadden met de oefenstof. Aan de nieuwe stukjes had ik na veertien dagen dus helemaal niets gedaan. Zo toegerust waagde ik mij weer in het katten- en parfumhol te Hillegom. Hoopvol zette zij het stukje voor mij neer, waaraan ik naar beste kunnen be-

gon, maar waarvan ik vrijwel elke noot apart moest uittellen of uitzoeken. Uit de zweetlucht kon ik opmaken dat zij de armen ten hemel had geheven. 'Veertien dagen geoefend en je kunt er nog helemaal niets van!' riep ze vertwijfeld uit. Ik vatte al mijn moed bij elkaar en zei: 'Ik heb het helemaal niet geoefend om u te laten horen hoe het klinkt als ik écht niet heb geoefend...'. De afloop weet ik niet meer. Wel dat ik een brief meekreeg voor mijn vader, die die mejuffrouw nog uit een ver verleden kende.

Op 6 oktober hadden wij in Amsterdam het genoeg in de RAI duizenden boze huisartsen te verwelkomen. Zou er één andere beroepsgroep in Nederland zijn waarvan de leden zo keurig netjes boos en verontwaardigd zijn als de huisartsen? Hier en daar een voorzichtig spandoekje, meestal met zo'n spitsvondige woordspeling waarmee wij in Nederland gewoon zijn aan te geven dat iets ons tot hier zit. Ik kan mij zo voorstellen dat Rutte die avond mevrouw Schippers heeft gebeld: 'Nou Edith, dat moet je toch reuze zijn meegevallen?' Hetgeen zij alleen maar kon beamen.

Hebben de huisartsen een punt? Ja, dat hebben zij zeker. Hebben ze gelijk dat het onrechtvaardig is wat de minister wil? Nee, volgens mij niet. Er waren afspraken over het inkomen en toen dat aanzienlijk hoger uitviel dan voorspeld en verwacht, kon je erop wachten dat daar een ministeriële reactie op zou komen. Het is echter wel enorm stom van de minister en erg *penny wise and pound foolish* om juist op de huisartsen te beknibbelen. Nog altijd lijken onze bestuurders niet tot zich te laten doordringen wat het betekent dat de huisartsen voor een fractie van de totale kosten van de gezondheidszorg 96% van de klachten afhandelen. Dat kunnen ze doen door hard te werken én door hulpkrachten aan te trekken die verrichtingen doen die anders door de huisarts of de tweede lijn zouden moeten worden gedaan.

Er lijkt mij maar één manier om als huisartsen het punt messcherp op de agenda te zetten. Alle huisartsen spreken via hun organisaties af dat zij op

een Vrijdag in de zeer nabije toekomst allemaal 3 patiënten verwijzen bij wie er ook maar enige twijfel bestaat tussen laten terugkomen of een brief meegeven. De uitverkorenen kunnen allerlei patiënten zijn. Bijvoorbeeld degenen die zelf om een verwijzing vragen en aan wie u normaliter veel tijd besteedt om hen dat uit hun hoofd te praten. Dóórlaten: patiënt tevreden en het bespaart u een hoop tijd. Het kunnen ook patiënten zijn bij wie u twijfelt tussen eerst nog even aanzien en daarna al dan niet verwijzen. Deze Vrijdag niks eerst even aanzien: gelijk een brief mee en daar is het gat van de deur.

Daarna is het een kwestie van dagelijks naar het achtuurjournaal kijken. De eerste weken blijft het nog stil, dan komen de eerste berichten van wachtlijsten en hogere kosten. Blijven deze geluiden uit, dan wordt een volgende Vrijdag tot Verwijsdag verheven en herhalen de huisartsen de eerder gevolgde procedure. Op die manier kun je keurig netjes blijven én aantonen wat je als beroepsgroep werkelijk waard bent! ■

Hans van der Voort
hvdvoort@knmg.nl

